

ganske simple: Skal de arbejdsløse henvises til Fattigvæsenet? Det er det, det ærede Medlem mener, og det ærede Medlem kunde lige saa godt have udtrykt det i disse ganske jævne Ord, saa havde det ærede Medlem undgaaet denne Omvej ad Grundloven, som er en Per Gantes Vej. Der trues fra det ærede Medlems og hans Partis Side stadig med Fattigvæsenet. Da Cirkulæret af 21. Marts 1922 udsendes, proklamerede det ærede Medlem og hans Partifæller og hans Presse med alle Tegn paa Sorg og Udtryk for Afsky for dette Cirkulæres Ophavsmand, at nu skulde ikke mindre end 30 000 Borgere her i Landet henvises til Fattigvæsenet, og jeg havde Besøg af et Par af det ærede Medlems Partifæller, som skildrede for mig de forfærdelige Følger, som dette vilde faa, de ganske utilstedelige Konsekvenser, det vilde medføre, og hvorledes Folkeskarerne allerede stod i lange Rækker udenfor Fattigvæsenets Kontorer, klar til at aflevere deres borgerlige Rettigheder for overhovedet at faa Brødet. Det ærede Medlem talte om Film, da han havde Ordet for lidt siden; ja, det var en Film af en ikke særlig passende Beskaffenhed, som det ærede Medlem og hans Meningsfæller den Gang opførte. Det var tomt Bulder og ikke andet. Fattigvæsenet er det sidste Tilflugtssted for den, der overhovedet ikke vil arbejde, og jeg kan ikke tænke mig andet... (Uro paa Tilhørerpladserne).

Formanden: De Tilhørere, der ikke kan forholde sig rolige, maa forlade Tilhørerpladsen. (*J. P. Nielsen:* Det er ogsaa utilbørligt at sige, at Fattigvæsenet er det sidste Tilflugtssted for dem, der ikke vil arbejde).

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg kan ikke tænke mig andet, end at det ærede Medlem er enig med mig i, at for den, der overhovedet ikke vil arbejde, selv om han kan faa Arbejde, for ham er Fattigvæsenet den sidste Tilflugt. Det er det, jeg har sagt, og det er jeg sikker paa, at det ærede Medlem er enig med mig i. Er der blandt de arbejdsløse, som ikke længere faar fortsat Hjælp, saadanne Personer, og jeg tror ikke en Gang, at de ærede Medlemmer, som staar bag den ærede Forespørger i Dag, vil hævde, at dette kan være aldeles udelukket, saa maa de kommunale Autoriteter med det Kendskab, de har til Personerne, til de enkelte, drage Omsorg for, at Grundlovsbudget opfyldes ad den Vej, som man

finder er i Overensstemmelse med de Krav, den vedkommende med Rette kan stille. Men jeg tvivler ikke om, at det er et meget forsvindende Faatal. Jeg tvivler ikke om, at Tallet paa dem, som i Virkeligheden er arbejdssky indenfor Rækken af de nuværende arbejdsløse, er meget lille, og derfor føler jeg mig ogsaa ganske overbevist om, at de, der fra Kommunalbestyrelsernes og Hjælpekassebestyrelsernes Side vil blive henvist til Fattigvæsenet, er et forsvindende lille Tal, som de Herrer ikke paa nogen Maade bør slaa op til det store, de aabenbart i Dag er i Færd med.

Det er min sikre Forventning, at de Bestræbelser for at skaffe Arbejde rundt om i Kommunerne, som i fremtrædende Grad er udfoldet i Landkommunerne, i ikke ringe Grad i mange af de mindre Bykommuner, men i langt mindre Grad i de større Bykommuner og i forsvindende ringe Grad i København, vil tage Fart i den kommende Tid, og at ogsaa de enkeltes Anstrengelser for at skaffe sig Arbejde, varigt eller tilfældigt, vil øges. Vi er faktisk i den Tid af Aaret, som byder de bedste Muligheder derfor, og Virkningen vil blive en Udskillelse indenfor de tilbageværende arbejdsløse Skarer, som baade er i Arbejdernes, i Kassernes og i Samfundets Fævor. Og hvor saa intet andet er muligt, hvor ingen anden Vej aabner sig, har Kommunalbestyrelserne og Hjælpekassebestyrelserne at træde til paa Grundlag af deres Kendskab til de vedkommende og paa Grundlag af foretagne Undersøgelser, og det vil meget vel kunne lade sig gøre, naar man undlader at anvende Hjælpekasserne til Løsning af den Kreds af Opgaver, som det ærede Medlem Hr. Bresemann for nogen Tid siden fra denne Talerstol skildrede. Det er en tvingende Nødvendighed at handle ud fra den Betragtning, som er den svenske Arbejdsløshedskommissions Betragtning, naar den, idet den taler om, at der blandt de tilbageværende arbejdsløse i Sverige er et ikke uvæsentligt Element Personer, som retteligt bør støttes gennem andre Organer end gennem Arbejdsløshedskommissionerne, fortsætter med at sige, at det baade ud fra Statens og Kommunernes Synspunkt er en Interesse, som der bør tillægges den allerstørste Vægt, at Understøttelsesvirksomheden ikke belastes med uvedkommende Elementer eller udvides længere, end det maa anses for uundgaaelig nødvendigt. Ud fra denne Betragtning foreslaar Statens Arbejdsløshedskommission i Sverige at lade Udbetaling